

מ"ת 25166/07/15 - שמעון סבח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 25166-07-15 מדינת ישראל נ' אברג'יל ואח'

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקש	שמעון סבח
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר בעניין מעצרו של המבקש עד תום ההליכים לפי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי [סמכויות אכיפה- מעצרים], התשנ"ו-1996 (להלן- "חוק סדר הדין הפלילי").

רקע דיוני

כנגד המבקש ו- 17 נאשמים נוספים הוגש כתב אישום המתאר מסכת עבריינית הידועה בכינוי "פרשה 512" ועניינה בעבירות חמורות אשר בוצעו במסגרת ארגון פשיעה בינלאומי, בראשו עמד הנאשם 1- יצחק אברג'יל (להלן- "אברג'יל"). על פי כתב האישום, ובמסגרת שני אישומים- השלישי והרביעי, מיוחסות למבקש שלוש עבירות רצח, עבירה של ניסיון רצח וכן עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, פציעה בנסיבות מחמירות, גרימת חבלה של ממש וקשירת קשר לפשע- הכל במסגרת ארגון פשיעה.

להלן יובאו פרטי האישום השלישי והאישום הרביעי כפי שתוארו בבש"פ 4398/16 אשר בהחלטה מיום 26.6.16 דחה בית המשפט העליון (כב' השופט י' דנציגר) ערר המבקש על החלטת בית משפט זה (כב' השופט ב' שגיא) מיום 2.5.16 אשר הורתה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים:

"האישום השלישי, מייחס לעורר (ולנאשמים 1, 4, 9 ו-11) מעורבות, ביחד עם עדי מדינה, בניסיון לרצוח את זאב רוזנשטיין ביום 30.6.2003 בגני התערוכה בתל-אביב. על פי המפורט באישום זה, נפגש העורר עם הנאשם 11, עד המדינה ה.צ. ויניב בן סימון, מספר ימים לפני ניסיון הרצח. העורר פירק יחד עם בן סימון פגוש של רכב. לאחר מכן, העלו את

הפגוש לביתו של הנאשם 11, שם הכין ה.צ. את המטען נשוא כתב האישום שהוטמן בפגוש דן, והוא הורכב חזרה ברכב בנוכחות העורר והנאשם 11. לאחר מכן, סייעו העורר והנאשם 11 לבדוק אם המטען עובד באמצעות שלט. בהמשך, הופעל המטען ובעקבותיו אירע פיצוץ רב עוצמה, שכתוצאה ממנו נחבלו רזנשטיין, מאבטחיו ואנשים נוספים. בגין המעשים הללו, הואשם העורר בעבירה של ניסיון לרצח במסגרת ארגון פשיעה, לפי סעיף 305(1) יחד עם סעיף 3 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה לפי סעיף 329(א)(1)-ו(3) יחד עם סעיף 3 לחוק (שלוש עבירות); קשירת קשר לפשע במסגרת ארגון פשיעה לפי סעיף 449(א) יחד עם סעיף 3 לחוק; וגרימת חבלה של ממש במסגרת ארגון פשיעה לפי סעיף 380 יחד עם סעיף 3 לחוק.

האישום הרביעי, מייחס לעורר (ולנאשמים 1-4, 9 ו-11-14) מעורבות בניסיון התנקשות נוסף בזאב רזנשטיין, מיום 11.12.2003. על פי המפורט באישום זה, שהו העורר והנאשם 11, יחד עם עד המדינה ה.צ. בביתו, בזמן שהכין מטען. בשלב מאוחר יותר, מסר העורר את המטען (להלן: המטען הראשון) לידי של הנאשם 13 אשר הגיע לאסוף אותו בשליחות ש.כ., עד המדינה. לאחר מספר ימים חזר עד המדינה ש.כ. עם המטען ל-ה.צ., טען כי הוא אינו תקין וכי יש צורך בהחלפת הסוללה וביקש מ-ה.צ. שירכיב אותו מחדש. באותן נסיבות, תיקן ה.צ. את המטען (להלן: המטען השני) ומסר אותו לנאשם 13 בנוכחות עד המדינה י.מ. והעורר. בהמשך, הופעל המטען השני וגרם למותם של שלושה אזרחים ולפציעתם של 51 אנשים נוספים. בגין המעשים הללו, הואשם העורר בעבירה של רצח לפי סעיף 300(א)(2) בצירוף סעיף 20(ג)(2) לחוק (שלוש עבירות); חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה לפי סעיף 329(א)(3) יחד עם סעיף 3 לחוק (שלוש עבירות); פציעה בנסיבות מחמירות במסגרת ארגון פשיעה לפי סעיף 334 וסעיף 335(א)(2) יחד עם סעיף 3 לחוק (ריבוי עבירות); גרימת חבלה של ממש במסגרת ארגון פשיעה לפי סעיף 380 יחד עם סעיף 3 לחוק (ריבוי עבירות); וקשירת קשר לפשע במסגרת ארגון פשיעה לפי סעיף 449(א) יחד עם סעיף 3 לחוק".

בהחלטה מיום 2.5.16 קבע בית משפט זה (כב' השופט ב' שגיא), כאמור, כי קיימות ראיות לכאורה ברמה הנדרשת לצורך מעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

כך באשר למעורבותו של המבקש באישום השלישי (ניסיון הרצח בגני התערוכה) נקבע:

"לאחר שבחנתי את הראיות השונות הרלוונטיות למשיב 10, הגעתי למסקנה לפיה קיימות ראיות לכאורה ברמה הנדרשת לשלב זה של ההליך, כאשר מסקנה זו מבוססת על השילוב שבין עדויות שני עדי המדינה י.מ ו-ה.צ. ה.צ, אשר אין חולק כי שימש בתפקיד מרכזי ומשמעותי (מרכיב המטען) באירועי אישום זה, ציין בהודעותיו כי משיב 10 נכח בביתו של משיב 11, במועד בניית מטען החבלה, תוך שסייע ליניב לפרוק את פגוש הרכב ולהעלותו לדירתו של משיב 11, שם הרכיב עד המדינה ה.צ את המטען על-גבי הפגוש.

וכך ציין: "עלינו לבית ויניב הביא איתו את הצ'ימדין שבפנים היו לבנות חבלה והיה קצת חומר כמו פלסטלינה חומר נפץ והיה נפצים והשלטים. בבית היה שמעון סבח ופטריק הזה ויניב שבא, את כולם זיהיתי בתמונה יחד איתי היה יניב ויניב אמר לי שהוא רוצה שאני הרכיב (כך במקור - ב.ש) את המטען ברכב ויניב אמר לי שאני ארכיב את המטען בטמבון ואמרתי ליניב שאני לא יכול בצורה הזאת וביקשתי שיפרקו את הטמבון ואני ארכיב את המטען בטמבון בתוך הבית בסלון. אם אני לא טועה זה היה בצ'הריים. חוץ מאיתנו לא היה אף אחד. יניב ושמעון (משיב 10 - ב.ש) ירדו למטה ופירוק את הטמבון והביאו אותו לדירה שם הכנתי את המטען... עכשיו נהיה עוד סיפור שמעון סבח אמר לי בוא נראה מאיזה מרחק זה עובד אז באמת אני ירדתי למטה עם השלט ובטלפון הלכתי מרחק מסוים ושמעון אמר לי שזה עובד... אם אני לא טועה שמתי שם שני קילו ואמרתי לשמעון ופטריק שזה מספיק ויותר..." (ראה הודעה מיום 31.5.15 עמ' 6 שורות 155-183).

דבריו אלה של ה.צ, אשר עולים במספר אסמכתאות נוספות, מתיישבים גם עם הודעותיו של עד המדינה י.מ, בדבר מעורבותו של משיב 10 באירועים המתוארים באישום זה.
ראה לדוגמא הודעת י.מ מיום 11.7.08, שם ציין המשיב כי: "שמעון סבח הוא זה שלקח את המטען ושם אותו בתא המטען מאחור".

גם עד המדינה ש.כ תיאר את נוכחותו של משיב 10 בביתו של ה.צ בתקופה הרלוונטית לאישומים 3 ו-4, וזאת בהקשר לפעילות פלילית מגוונת (הודעה מיום 30.6.15 עמ' 5).
אני ער לטענת עו"ד קפלנסקי, לפיה קיימת חוסר התאמה בין עדותו של י.מ ביחס לנסיבות הכנת המטען לבין עדותו של ה.צ (ראה לדוגמא מיקום הכנת המטען, וסוגית "ארגז הקרטון" בו הונח), ונראה כי מדובר בטענות לא מבוטלות. יחד עם זאת, יש לזכור כי העד מספק את תיאור המסגרת כבר בשנת 2008, ובהחלט קיימת אפשרות כי קיים ערבוב מסוים בין האירועים השונים, אך שעה שמדובר ממילא בראיית סיוע, ובהליך מעצר, איני רואה באותו טיעון ככזה השומט את הקרקע תחת התשתית הראייתית, או הופך אותה לחלשה. יש אף לקחת בחשבון כי משיב 10 מעורב באירועי האישום הרביעי, שאף בהם, בנסיבות מסוימות, ניתן לראות כסיוע לעדותו של ה.צ ביחס לעובדות האישום השלישי.
מסקנתי אפוא כי קיימות ראיות לכאורה ברמה הנדרשת כנגד משיב 10 ביחס לאישום השלישי".

כך באשר למעורבותו של המבקש באישום הרביעי (הרצח המשולש ברחוב יהודה הלוי) נקבע:

"לאחר שבחנתי את הראיות השונות הרלוונטיות למשיב 10, הגעתי למסקנה לפיה קיימות ראיות לכאורה ברמה הנדרשת לשלב זה של ההליך, כאשר מסקנה זו מבוססת על השילוב שבין עדויות שני עדי המדינה י.מ ו-ה.צ.
מהודעותיו של עד המדינה ה.צ, עולה מעורבות ברורה של משיב 10 בהעברת המטען מרשותו (של ה.צ) לאדם שהגיע לקחתו (בהמשך התברר כי מדובר במשיב 13).
ראה לדוגמא, הודעתו של ה.צ מיום 31.5.15 עמ' 7 שורות 200-201 שם צוינו הדברים הבאים: "היה אירוע שנתתי לשמעון סבח מטען בקרטון ששמעון אמר לי שזה הולך לפח ליד הרכב של זאביק אבל זה הלך ליהודה הלוי..."

ראה גם הודעת ה.צ מיום 3.6.15 עמ' 9 שורה 239, שם נשאל איפה היה שמעון סבח בזמן שבנה את המטען, וציין: "מי שחיכה בבית היה שמעון סבח". עוד צוין בשורה 242: "כמו שאני זוכר שמעון חיכה בשביל לתת את זה לבחור שחיכה מחוץ לבית אני חושב שבא עם אופנוע...".

באותה הודעה, מתוארת אמירה שאמר משיב 10 לה.צ, לאחר הפיצוץ: "ראית? לא קרה לו כלום" ללמדך על מודעותו באשר ל"יעד" המטען.

מעורבותו של משיב 10 באירועי האישום הרביעי, נלמדת גם מהודעות עד המדינה י.מ. ראה לדוגמא, חקירה מיום 2.4.13 עמ' 4 שורות 125-127, שם מתייחס י.מ לחלקו של המשיב במספר אירועים עברייניים, וכאשר נשאל על-ידי החוקר האם מדבריו ניתן להבין כי היה חלק בלתי נפרד גם מאירועי האישום הרביעי, ולא רק נכח בביתו של ה.צ בזמן העברת המטען, ציין: "כן כן אין ספק בכלל איזה שאלה".

כפי שצינתי בסקירת הראיות ביחס לאישום השלישי, והדברים רלוונטיים גם כעת, גם עד המדינה ש.כ תיאר את נוכחותו של משיב 10 בביתו של ה.צ בתקופה הרלוונטית לאישומים 3 ו-4, וזאת בהקשר לפעילות פלילית מגוונת (הודעה מיום 30.6.15 עמ' 5).

יוצא אפוא כי קיימות ראיות לכאורה ברמה הנדרשת לשלב זה של ההליך, לפיהן משיב 10 נכח בביתו של ה.צ בזמן הכנת המטען, ואף דאג להעבירו, לאחר שהושלמה הכנתו, למשיב 13. הראיות בעניין הנוכחות בזמן העברת המטען השני חלשות יותר (לאור עדותו של ש.כ כי אינו בטוח בדבר נוכחותו של משיב 10 באותו אירוע), אך אינני סבור כי יש לכך השפעה משמעותית על עוצמתה של עילת המסוכנות או על סיכויי הרשעה.

באופן דומה, אני מתייחס גם לטענתו של עו"ד קפלנסקי, לפיה חלקו המרכזי של משיב 10 היה בהעברת המטען התקול ולא במטען שהתפוצץ בסופו של יום. ממילא, זו הפעולה המיוחסת למשיב 10, ובמלוא הזהירות, סבורני כי יש בה כדי לאפשר הרשעה בקשירת קשר לביצוע רצח, ולא מן הנמנע, כי גם בעבירת הרצח עצמה".

כאמור, ערר על החלטה זו הקובעת קיומן של ראיות לכאורה למעורבות המבקש באישום השלישי ובאישום הרביעי נדחה. בית המשפט העליון קבע כדלקמן:

"העורר מודה בפועל (בסעיף 76 להודעת הערר המתוקנת), כי ישנן ראיות לכך ששהה בביתו של ה.צ. בעת סיום הרכבת המטען הראשון (שהיה תקול ולא התפוצץ), ואף מסר אותו לנאשם 13 (כמתואר בסעיף 11 לאישום הרביעי בכתב האישום). עם זאת, טוען העורר כי אין ראיות ישירות לכך שהיה נוכח גם במסירת המטען השני (שגרם כזכור, בין השאר, למותם של שלושה אזרחים), ובכלל זה כי מעורבותו בהעברת המטען הראשון אינה יכולה לקשר אותו באופן ישיר למטען השני. בין היתר, טוען העורר כי הודעתו של ה.צ. היא הראיה היחידה הקושרת את אותו למטען השני, אך כי מההודעה עולה ש-ה.צ. אינו בטוח בנוכחותו של העורר בעת מסירת המטען השני. דין טענות אלה להידחות.

אף אם הייתי מקבל את טענת העורר - לפיה לא ניתן לקשרו למטען השני אלא רק למטען הראשון - הרי שדי בכך כדי לבסס תשתית ראייתית לכאורית במקרה דנן. ודוק, העורר מודה למעשה כי העביר לנאשם 13 מטען שיועד לחיסולו של רוזנשטיין, כאשר מסיבות טכניות

בלבד לא יצאה התכנית אל הפועל. עובדה זו אף עולה מהודעותיו של ה.צ. בצדק הפנה בית המשפט המחוזי, לעניין העברת המטען הראשון, לאמירתו של ה.צ. כי "היה אירוע שנתתי לשמעון סבח (העורר - י.ד.) מטען בקרטון" (עמ' 7 להודעה מיום 31.5.2015); וכן כי "כמו שאני זוכר שמעון חיכה בשביל לתת את זה לבחור שחיכה מחוץ לבית" (עמ' 9 להודעה מיום 3.6.2015). בסיכומי של דבר, קבע בית המשפט ביחס למטען הראשון כי "במלוא הזהירות", יש בדברים אלו "כדי לאפשר הרשעה בקשירת קשר לביצוע רצח, ולא מן הנמנע, כי גם בעבירת הרצח עצמה" (עמ' 26 להחלטה). יוצא, כי לא יכול להיות חולק על כך שקיימת תשתית ראייתית לכאורית להרשעתו של העורר, לכל הפחות ומבלי לקבוע מסמרות בדבר, בכל הנוגע לעבירות הנגזרות ממעשיו ביחס למטען הראשון.

למעלה מן הצורך, אדרש אף לראיות המצביעות על נוכחותו של העורר בעת מסירת המטען השני. על פניו צודק העורר בהפנייתו לאמירתו של ה.צ. - בתשובתו לשאלה האם נכח העורר - כי "בפעם השנייה אני לא בטוח אבל יכול להיות שכן" (עמ' 11 להודעה מיום 3.6.2015). עם זאת, מיד לאחר מכן מוסר ה.צ. כי העורר ידע על ייעודו של המטען השני. כך, מתאר ה.צ. כי כאשר שמע על תוצאות פיצוץ המטען השני רב "ריב אימים" עם העורר, אשר אמר לו ביחס לרוזנשטיין "ראית לא קרה לו כלום" (שם, בעמ' 12). בנוסף, מדבריו של י.מ. בעימות עם העורר מיום 22.5.2015 (עמ' 13); ומהודעתו מיום 11.7.2008 (עמ' 18) עולה על פניו, כי העורר אכן נכח בביתו של ה.צ. בעת הרכבת המטען השני.

משהגתי לכלל מסקנה כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית המקימה סיכוי סביר להרשעת העורר בעבירות נשוא האישום הרביעי, אני רואה צורך להידרש לטענותיו ביחס לאישום השלישי, לפיהן הודעתיו של י.מ. אינן יכולות להוות סיוע לאלה של ה.צ. יש לזכור, כי אף אם יש לבחון את קיומה של תוספת ראייתית מסוג סיוע כבר בשלב הדיון במעצר עד תום ההליכים, הרי ששאלה זו נבחנת ברמה הלכאורית בלבד ... בעניין זה, אך אעיר כי בניגוד לטענת העורר - לפיה בית המשפט המחוזי "לא מתייחס לפערים ולשוני הכל כך מהותי בתיאור האירועים" שבין גרסתו של י.מ. לגרסתו של ה.צ. - הרי שבית המשפט נדרש לנושא זה ואף ציין כי "מדובר בטענות לא מבוטלות" וכי "בהחלט קיימת אפשרות כי קיים ערבוב מסוים בין האירועים השונים" (עמ' 24 להחלטה). עם זאת, בסופו של יום קבע בית המשפט כי שעה שמדובר ממילא בראיית סיוע, ובהליך מעצר, הוא אינו רואה בטיעון זה "ככזה השומט את הקרקע תחת התשתית הראייתית".

באשר לעילת המעצר קבע בית המשפט העליון באותה החלטה כי:

"בהתחשב בחומרת מעשיו ובעברו הפלילי המכביד, אף אין ספק כי קמה עילת מעצר בעניינו. בית המשפט המחוזי ציין, כי לחובת העורר 11 הרשעות קודמות בעבירות אלימות, רכוש וסמים וכי הרשעתו האחרונה היא משנת 2010 בגין קשירת קשר לפשע וסיוע לאחר מעשה (בעבירה של רצח) בגינה נדון לעונש של שבע שנות מאסר. לא זו אף זו, הוראת סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים חלה במקרה דנן ומקימה חזקת מסוכנות סטטוטורית".

עוד בעניין עילת מעצר משום מסוכנות קבע בית המשפט העליון בבש"פ 8806/16 בעניין בקשה להאריך את מעצרו של המבקש לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי כדלקמן:

"סבח - הטיעון המרכזי שהעלה סבח היה כי הגיעה העת לבחון את האפשרות לשחררו לחלופת מעצר, או לכל הפחות למעצר בפקוח אלקטרוני, ועל כן אין מקום להארכה נוספת של מעצרו מאחורי סורג ובריח. בהקשר זה ביקש סבח ליתן משקל משמעותי לכך שחלקו הלאאורי בפרשה הוא מצומצם. טענה זו אין בידי לקבל. כאמור, לסבח מיוחסת מעורבות באישומים השלישי והרביעי. במסגרת זו הוא מואשם בעבירות חמורות ביותר, ובכלל זה בעבירות רצח וניסיון רצח - והכול במסגרת ארגון פשיעה. בחינת פרטיו של כל אחד מאישומים אלה אף מדגישה כי המעורבות המיוחסת לסבח אינה עניין של מה בכך. במסגרת האישום השלישי הוא מואשם במעורבות ישירה בהכנות לניסיון ההתנקשות ברוזנשטיין על-ידי כך שלקח חלק בהכנתו של מטען החבלה, בהטמנתו ברכב ששימש לניסיון ההתנקשות ובבדיקתו. כמו כן, במסגרת האישום הרביעי מואשם סבח בין היתר בכך שמסר את מטען החבלה שהיה מיועד לניסיון ההתנקשות השני ברוזנשטיין לידי של לוי. אכן, בסופו של דבר המטען התגלה כלא תקין והוחלף - אולם אין בכך כדי להמעיט מחומרת המעשים. מכל מקום, ישנה אף תשתית ראיתית לכאורית הקושרת את סבח גם למסירתו והרכבתו של המטען השני, אשר הפעלתו הובילה לבסוף למותם של שלושה אזרחים ולפציעתם של 51 נוספים (לעניין זה ראו החלטתו של השופט דנציגר בערר שהגיש סבח על ההחלטה לעצרו עד תום ההליכים: בש"פ 4398/16 הנזכר לעיל, בפסקה 11)). ברי אפוא כי מן המעשים המיוחסים לסבח עולה מידה רבה של מסוכנות. אכן מדובר בשני אישומים "בלבד" אך בהשוואה למשפטים אחרים כל אחד מהם היה נחשב לכתב אישום "מכובד" בפני עצמו. בשים לב לעוצמתה של המסוכנות האמורה - גם בשלב זה - איני סבורה כי חלוף הזמן מצדיק את שחרורו של סבח מן המעצר.

על כך יש להוסיף את עברו הפלילי המכביד של סבח. כאמור, לסבח 12 הרשעות קודמות בעבירות חמורות. הרשעתו האחרונה היא משנת 2010, ועניינה פרשת הרצח הטרגי של מרגריטה לאוטין ז"ל לנגד עיניהם של בן זוגה וילדיה בשנת 2008. סבח הורשע במסגרת הסדר טיעון בקשירת קשר לביצוע הרצח ובסיוע למבצע הרצח לאחר מעשה, ונדון לשבע שנות מאסר (בניכוי ימי מעצרו). בא-כוחו של סבח הדגיש את העובדה שההרשעה נסבה על מעשים שבוצעו לפני כשמונה שנים. אולם, דומה שחשובה לא פחות העובדה שמדובר על מעורבות בפעילות פלילית חמורה ביותר שהובילה למותה של עוברת אורח תמימה. על רקע זה ובנסיבות המתוארות, נוטה נקודת האיזון לעבר האינטרס הציבורי".

לאחרונה, ביום 9.8.18, במסגרת בש"פ 5802/18, הורה בית המשפט העליון על הארכת מעצרו של המבקש ב- 150 ימים החל מיום 10.8.18 או עד למתן פסק הדין בתיק העיקרי, לפי המוקדם, בקבעו כדלקמן:

"בענייננו, העבירות המיוחסות למשיבים (אברג'יל והמבקש - א.ה.) הינן עבירות חמורות ביותר, ומצביעות על המסוכנות הרבה הנשקפת מהם. כזכור, למשיבים מיוחסים מעשים קשים

שבוצעו במסגרת ארגון פשיעה רב זרועות, ובכלל זאת מעשי רצח וניסיונות לביצוע רצח של גורמים עברייניים עמם חברי הארגון מסוכסכים, אשר הביאו למותם ולפציעתם של אזרחים חפים מפשע. בהחלטתי הקודמת בעניינם של המשיבים (בש"פ 7738/17) [פורסם בנבו] עמדתי בין היתר על פסיקתו של בית משפט זה לפיה - "רק במקרים נדירים ביותר ויוצאי דופן, ניתן יהיה להסתפק בחלופה למעצרו של מי שמואשם בעבירה של רצח בכוונה תחילה, שהיא החמורה שבעבירות. מטבע הדברים, אדם המסוגל לבצע רצח, מסוכן הוא לביטחון הציבור, וקשה ביותר להפריך חזקת מסוכנות זו. אדם שאינו בוחל אף בפגיעה בערך הבסיסי והאוניברסאלי של קדושת החיים, אינו ראוי לאמון שהחברה נותנת באדם המשוחרר בערובה - שיקיים את תנאי שחרורו. מקום בו לכאורה הנאשם רצח אדם - אין להניח כי צווי בית המשפט יהיה בהם להטיל עליו מורא. את הסיכון מפניו של הנאשם שפגע בערך הנעלה מכל הערכים - יש להטיל על הנאשם ולא על סביבתו. זאת ועוד, אדם הנאשם בעבירה שדינה מאסר עולם חובה, אף אינו נתון למוראו של עונש נוסף בגין עבירות שיבצע בעת היותו משוחרר בתנאים. משידוע הנאשם כי אם יורשע, דינו לכלות ימיו בין כתלי בית הסוהר - ספק רב אם יש דבר שירתיעו מלחזור על מעשיו כדי להימלט מן הדין או למען מטרה אחרת"... בנוסף לעילת המסוכנות, קיים, בנוסף, גם חשש מוחשי להימלטות מן הדין, נוכח התשתיות והאמצעים העומדים לרשות המשיבים במסגרת הארגון כארגון פשיעה בינלאומי. חשש זה מתחזק נוכח העונשים החמורים להם צפויים המשיבים, אם יורשעו בדין. אשר לחשש וליבוש מהלכי משפט, להשפעה או לפגיעה בעדים, עליו עמד בית משפט זה בהחלטות קודמות - בענין זה ניתן יהיה לערוך הערכה מחודשת עם סיומה הקרוב של פרשת התביעה".

ביום 15.8.18 הגיש המבקש את בקשתו הנדונה לעיון חוזר. המשיבה התנגדה לבקשה והצדדים זומנו לדיון שהתקיים ביום 20.9.18, אז נשמעו טיעוניהם בעל פה.

טיעוני המבקש

המבקש טוען כי כיום לאחר שנסתיימה העדות של כל עדי המדינה- ש.כ, א.ג, ה.צ, א.צ ו- י.מ וכאשר המדינה וויתרה על עדותו של עד מדינה נוסף- י.א, הרי שהערכה מחודשת של התשתית הראייתית מעלה כי חל כרסום משמעותי בראיות המייחסות למבקש מעורבות באירועים נשוא האישום הרביעי, המצדיק עיון חוזר בהחלטה על מעצרו של המבקש. בתוך כך טוען המבקש כי עד המדינה היחידי המפליל את המבקש הינו ה.צ ואולם עדויותיהם של יתר עדי המדינה סותרות את עדותו של עד מדינה זה באופן המשנה את תמונת האיוון הראייתי. כמו כן טוען המבקש כי באשר לאישום השלישי לא נמצאה ראיית סיוע בעדויות עדי המדינה שנשמעו.

באשר לעדותו של עד המדינה ש.כ, טוען המבקש כי עד זה מסר בעדותו כי לקח חלק פעיל בניהול ובביצוע האירוע נשוא האישום השלישי וכי היה המפקד המבצע והאחראי העליון לאירוע נשוא האישום, וכי בעדותו מיום 4.7.17 עמ' 1531 שורה 23 מסר כי אמנם הגיע פעמים רבות לביתו של ה.צ בהקשר של הרכבת המטען המיועד לרחוב יהודה הלוי אולם לא ידע על מעורבותו של המבקש לאירוע. כמו כן נטען כי ש.כ מסר בעדותו בעמ' 1540 שורות 14-18 כי התכנון

של האירוע מושא האישום הרביעי החל לאחר חזרתו מבלגיה ביום 20.11.03 ולטענת המבקש יש בכך ללמד כי העברת המטען השני התבצעה לכל המוקדם בשבוע הראשון של חודש דצמבר 2003 ובעת שעד המדינה י.מ לא שהה בארץ. המבקש טוען כי גם בחקירתו הראשית של ש.כ בעמ' 581 שורה 32 ובעמ' 582 שורות 1-17 מסר ש.כ כי הגיע ל-ה.צ על מנת לקחת את המטען יחד עם עופר בוהדנה ושלומי זזאנה ולא הזכיר כלל את המבקש. בחקירתו הנגדית של ש.כ בעמ' 1375 שורה 13 מסר ש.כ כי הוא הוביל בעצמו את המטען מביתו של ה.צ לגג הצ'ינג', ובחקירתו הנגדית מיום 4.7.17 עמ' 1542 תיאר ש.כ את נטילת המטען השני מ-ה.צ ומהם ניתן ללמוד כי י.מ לא היה נוכח שכן שהה באותה העת בחו"ל, כי נאשם 13 (יוסף (ז'וז'ו) לוי) לא היה נוכח ואף המבקש לא היה נוכח בעת מסירת המטען.

באשר לעדותו של עד המדינה א.צ (בנו של ה.צ), טוען המבקש כי עד מדינה זה מסר בעדותו לרבות בחקירתו הנגדית ביום 14.1.17 כי המבקש היה חברו ונכח בביתו אולם בחקירתו ביום 9.1.18 עמ' 3303 שורות 19-25 ובעמ' 3304 שורות 1-11 תיאר את העברת המטען בכך שאביו ביקש ממנו ומ-י.מ אשר גר עמם באותה תקופה להיות נוכחים בחצר בזמן הגעת אדם רכוב על אופנוע. בתוך כך טוען המבקש כי א.צ מסר שאינו זוכר האם היו נוכחים אנשים נוספים באותו מעמד. לטענת המבקש, א.צ עומת בחקירתו הנגדית בעמ' 3473 שורות 1-16 ובעמ' 3474-3476 עם הפער בין גרסאותיו באשר לנוכחות אנשים נוספים אך לא מסר לכך תשובה הגיונית. בעמ' 3470 שורות 15-16 עומת א.צ עם פלט הטיסות של י.מ ממנו עולה כי לא היה בארץ בעת שהמטען נמסר לרוכב האופנוע, אולם לטענת המבקש העד התחמק ממתן תשובה. לטענת המבקש עדותו של א.צ בדבר נוכחותו של י.מ בעת העברת המטען יכולה להתיישב רק עם העברת המטען הראשון היות והעברת המטען השני נעשתה על פי עדותו של ש.כ על ידם בעת ש-י.מ לא היה נוכח בארץ.

באשר לעדותו של עד המדינה י.מ, טוען המבקש כי הלה מסר בעדותו בבית המשפט כי היה עד למסירת שני מטענים. באירוע הראשון מסר י.מ כי הבחין במבקש אוזח בקרטון שהיה במתפרה של ה.צ, מכניס אותו לרכבו ונוסע מהמקום יחד עם הנאשם 11 (פטריק עמוס). המבקש טוען כי י.מ לא קשר בהכרח את האירוע המתואר לאירועים שבכתב האישום והפנה לעדות של י.מ בעמ' 4673-4676. המבקש טוען כי י.מ מסר בעמ' 4687 כי לאחר כל הכנה של מטען נסע לחו"ל וכי כשהוצג לו פלט הטיסות שלו ממנו עולה כי לא ייתכן שנכח בארץ בעת הכנת שני המטענים הקשורים לאישום הרביעי משום פער זמנים של ארבעה ימים בין הכנת המטענים, התחמק העד ממתן תשובות ברורות ומסר כי פער הזמנים בין שני המטענים הוא של מספר חודשים. על כן, טוען המבקש כי לא ניתן לשייך את עדות י.מ אודות הכנת המטענים לאישום הרביעי. המבקש הפנה לעדותו של י.מ בעמ' 4693 שורות 20-30 ובעמ' 4694 שורות 9-12 וטען כי הלה מסר שם כי אפשר והמטען אשר ראה את המבקש לוקח עם הנאשם 11 אינו קשור לאישומים שבכתב האישום וכי אפשר ומדובר באירוע אחר. המבקש מפנה לעדותו של י.מ בעמ' 4697 ובעמ' 4698 שורות 15-18 וטוען כי הלה מאשר כי מי שהעביר את המטען לרוכב האופנוע הוא ה.צ וכי לא ראה את ש.כ נוטל את המטען מביתו של ה.צ יחד עם אחרים.

באשר לעדותו של עד המדינה ה.צ, טוען המבקש כי עד מדינה זה אמנם קושר באופן מובהק את המבקש לאישומים השלישי והרביעי ובעדותו בבית המשפט אף פירט אודות חלקו של המבקש בהם, אולם עדותו סותרת את עדויותיהם של עדי המדינה ש.כ, א.צ ו-י.מ. המבקש טוען כי העד מסר שהעברת המטען לרוכב האופנוע נעשתה על ידו ללא נוכחותם של א.צ ו-י.מ באופן הסותר את עדויותיהם של השניים, וככל הנראה מתוך רצון להגן על בנו-א.צ. המבקש הפנה לעדותו של ה.צ בעניין עברו הצבאי ובעניין המטענים שהיו מיועדים לאלו מרציאנו ולדנה קדמי וטען כי מתגלות בה

סתירות מהותיות המלמדות כי העד אינו בוחל מאמירת שקרים.

לאחר כל אלה טוען המבקש כי התמונה המצטיירת היא כזו לפיה בקשר לאישום הרביעי היו שתי העברות של מטענים מה.צ, כאשר לגבי העברת המטען השני מסר ש.כ כי הוא זה אשר לקח את המטען מביתו של ה.צ יחד עם אחרים וכאשר לגבי העברת המטען התקול האירוע אינו מתואר על ידי י.מ ועל פי פלט הטיסות שלו עולה כי לא נכח בשתי ההכנות של המטענים הקשורים לאישום הרביעי היות ושהה בחו"ל ביום 25.11.03 וכן בעת העברת המטען השני בתחילת דצמבר 2003. המבקש טוען כי כאשר י.מ מתאר את העברת המטען לאופנוען מדובר בהעברת המטען הראשון היות והדבר מתיישב עם עדותו של א.צ ועדותו של ש.כ. על כן טוען המבקש כי העולה מתוך האמור הוא כי לא היה מעורב בהעברת המטענים הקשורים לאישום הרביעי. באשר לאישום השלישי טוען המבקש כי עדותו של י.מ אינה יכולה להוות ראיית סיוע שכן היא נסתרת בעדותו של ה.צ לפיה את המטען בנה בביתו של הנאשם 11 ולא בביתו כפי שמסר י.מ.

בטיעוניו בעל פה מסר בא כוח המבקש כי אין בכוונתו לבקש כי בית המשפט יבחן את מהימנות עדותו של ה.צ לאחר שנשמעה בפני המותב בתיק העיקרי, אלא כי יידרש לשאלת הסיוע לעדות זו. באשר לאישום השלישי, טען כי אמנם בית המשפט העליון קבע כי אינו צריך להידרש לטענה בדבר קיומו של סיוע, אולם אין להתעלם מכך כי כיום לאחר שעל פי פלט הטיסות של י.מ מתברר כי לא היה בארץ מיום 19.6.03, כ- 11 ימים לפני האירוע בגני התערוכה, ולאחר ש- י.מ מסר בעדותו שאינו יכול לקשור את המבקש לאירוע נטילת המטען הקשור לאישום השלישי, לא מתגבשת ראיית סיוע לעדותו של ה.צ.

באשר לאישום הרביעי, טען בא כוח המבקש כי אף בעניינו לא מתגבשת ראיית סיוע מתוך העדויות שנשמעו. לטענתו, באשר להעברת המטען הראשון מסר ש.כ שהמבקש אינו קשור ו- א.צ מסר כי המטען נמסר בנוכחותו ובנוכחות י.מ כאשר י.מ גם הוא אינו קושר את המבקש להעברה זו. באשר להעברת המטען השני טוען המבקש כי ש.כ מעיד בעמ' 1542 כי הוא זה שנטל את המטען באופן אישי יחד עם אחרים כאשר עולה ש- י.מ לא היה בארץ מיום 24.11.03, כשלושה שבועות לפני הפיצוץ, ואינו קושר את המבקש.

על כן טוען בא כוח המבקש כי עדותו של ה.צ, אשר הינה בלתי מהימנה על פי סתירות פנימיות שמתגלות לשיטתו בתוכה, נותרת ללא סיוע, כאשר ראיות הסיוע- עדויות ש.כ, י.מ וא.צ סותרות אותה, ועל כן בכך מתהווה כרסום מהותי בתשתית הראייתית.

בתום הדיון, הודיע בא כוח המבקש כי הוא מצהיר שאם יימצא ש- י.מ קושר את המבקש בעדותו למסירת המטען הראשון לאופנוען יסכים הוא לחזור בו מהבקשה. לטענתו בעמ' 4698 העיד י.מ כי ראה את ה.צ מוסר את המטען לאופנוען בנוכחות א.צ אולם המבקש לא היה במקום.

טיעוני המשיבה

המשיבה טוענת כי לא עלה בידי המבקש להצביע על שינויים משמעותיים בין עדויות עדי המדינה במשטרה אשר מהוות

את התשתית הראייתית למעצרו בראשית ההליך לבין עדויותיהם בבית המשפט. לטענת המשיבה, הראיות המרכזיות נגד המבקש מבוססות על עדויותיהם של ה.צ. ו- י.מ. ואלה חזרו על עדויותיהם המוקדמות בבית המשפט. על כן טוענת המבקשת כי בקשתו של המבקש לעיון חוזר אינה אלא ניסיון לערור על החלטת המעצר המקורית ואין בה כל עילה להצדקת עיון חוזר.

במסגרת טיעוניה בעל פה הפנתה באת כוח המשיבה להחלטת בית המשפט העליון בבש"פ 4398/16 סעיף 10, שם נקבע כי גם אם אין ראיות הקושרות את המבקש למטען השני קיימות ראיות הקושרות אותו למטען הראשון ודי בכך, ולהחלטת בית משפט זה (כב' השופט ב' שגיא) מיום 2.5.16 בה נקבע כי הראיות הקושרות את המבקש לאישום הרביעי מסייעות לראיות הקושרות אותו לאישום השלישי, וטענה לקיומה של ראיית סיוע על יסוד דברים אלה. באשר למטען התקול, טענה באת כוח המבקשת כי העדים הקושרים את המבקש הם ה.צ. אשר מסר שהכין את המטען והעבירו למבקש, א.צ. אשר מסר כי בעת העברתו נכחו בחצר ביתו אנשים נוספים יחד עמו, אביו ה.צ. ו- י.מ. אשר מסר בעדותו כי ביום בו הועבר המטען לאופנוע נכח המבקש. באשר ל- י.מ. טענה באת כוח המבקשת כי קיימת בעיה בקשירה המדויקת של הזמנים אך בקשר למטען השני. לטענתה, י.מ. קושר את המבקש לשני אירועי העברת המטען, כאשר לגבי המטען הראשון עדויות ה.צ. ו- י.מ. קושרות את המבקש בצורה מפורשת ולגבי המטען השני קיימת בעיה בעדותו של י.מ. אשר ייתכן כי שהה בחו"ל אולם קיימת עדותו של א.צ. אשר מזהה את הנאשם 13 כמי שהגיע לקחת את המטען ואת המבקש כנוכח באותו מעמד. באשר ל- ש.כ. טענה באת כוח המשיבה כי הלה נכח באירוע השני של נטילת המטען באמצעות הרכב ולא באירוע הראשון של נטילת המטען באמצעות האופנוע ואולם עניין זה היה ידוע כבר בעת שניתנה ההחלטה ביום 2.5.16 ובית המשפט העליון התייחס לכך כשקבע כי הסיבה לאי התפוצצות המטען היא עניין טכני. באת כוח המבקשת הפנתה בהקשר זה להחלטתי בעניינו של נאשם אחר- אבי רוחן מיום 18.4.18 ולהחלטת בית המשפט העליון, בערר שהוגש עליה, בהן נקבעו קביעות באשר לכרסום נטען בראיות לאחר עדותו של י.מ. כמו כן טענה כי עד המדינה י.א. אינו מזכיר את המבקש וממילא אינו עד מרכזי אלא חייל בארגון וכי עדותו הייתה רלוונטית כסיוע לראיות בענייניו של אחרים ולא בעניינו של המבקש. עוד טענה כי גם ש.כ. מסר שאינו זוכר את המבקש במעמד העברת המטען הראשון אך קושר אותו לארגון. על כן, לטענתה, עדויות עדי המדינה הרלוונטיים לקשירת המבקש להעברת המטען הראשון הם ה.צ., א.צ. ו- י.מ.

דיון והכרעה

המבקש סומך את בקשתו לעיון חוזר בהחלטה אשר הורתה על מעצרו עד תום ההליכים על הטענה כי כיום לאחר שנשמעו עדויותיהם של כל עדי המדינה עולה כי קיימת חולשה ממשית או כרסום ממשי בראיות אשר היוו את התשתית הראייתית הלכאורית להחלטת המעצר, וכי לפיכך מתקיימת הצדקה להורות על שינוי בתנאי מעצרו של המבקש, וכעתירתו- להורות על המשך מעצרו בתנאי פיקוח אלקטרוני.

עיינתי היטב בטענות המבקש ובטענות המשיבה וכן בחומר הרלוונטי והגעתי לכלל מסקנה כי אין כל ממש בטענות המבקש בדבר שינוי מהותי בתשתית הראייתית הלכאורית וכזה המחליש את הסיכוי הסביר להרשעתו בעבירות המיוחסות לו במסגרת האישום השלישי והאישום הרביעי.

במסגרת האישום השלישי מיוחסת למבקש מעורבות בניסיון הרצח שאירע ביום 30.6.03 בגני התערוכה בתל אביב, אשר על פי הנטען באה לידי ביטוי בפגישתו של המבקש עם הנאשם 11, עם ה.צ ועם יניב בן סימון מספר ימים לפני ניסיון הרצח, בפירוק פגוש של רכב והעלאתו לביתו של הנאשם 11, שם הכין ה.צ את המטען שהוטמן בפגוש והורכב חזרה ברכב על ידי המבקש והנאשם 11. כמו כן מיוחסת למבקש מעורבות בכך שסייע יחד עם הנאשם 11 בבדיקת הפעלתו של המטען באמצעות שלט, וכל זאת עובר להפעלת המטען אשר כתוצאה ממנו נפגעו אנשים רבים, לרבות יעד הפיצוץ- רוזנשטיין.

התשתית הראייתית המבססת את מעורבותו הנטענת של המבקש באישום השלישי ואת ההחלטה על מעצרו עד תום ההליכים מבוססת על עדויות שני עדי מדינה- ה.צ ו- י.מ, כאשר נקבע כי עדותו של י.מ, על אף חוסר ההתאמה בינה לבין עדותו של י.מ באשר לנסיבות הכנת המטען ועל אף "אפשרות כי קיים ערבוב מסוים בין האירועים השונים" בעדותו של י.מ, יכולה להוות ראיית סיוע, וכי ראיית סיוע יכולה אף להימצא בראיות המלמדות על מעורבותו של המבקש באישום הרביעי.

המבקש טוען כי כיום לאחר שנשמעה עדותו של י.מ לא יכולה זו להיחשב כראיית סיוע לעדותו של ה.צ הואיל וי.מ אינו יכול לקשור בעדותו את אירועי לקיחת המטענים מ- ה.צ לאירוע מושא האישום השלישי והואיל ומפלט יציאותיו וכניסותיו מהארץ עולה כי יצא מן הארץ ביום 20.6.03 לפני האירוע מושא האישום השלישי ושב ארצה לאחריו.

איני מקבל את עמדת המבקש היות ואיני סבור כי יש בטענותיו כדי להחליש הפוטנציאל המסייע אשר אפשר כי ימצא בעדותו של י.מ לצורך הרשעת המבקש בעבירות המיוחסות לו במסגרת האישום השלישי. העובדה כי י.מ אינו יכול לקשור את אירועי העברת המטענים מ- ה.צ, בהם הוא קושר את המבקש, לאירוע מושא האישום השלישי והעובדה כי עזב את הארץ כעשרה ימים עובר לאירוע האמור, אינה מייצרת כרסום מהותי בתשתית הראייתית שנמצאה ואשר נסמכת על שילוב בין עדותו של עד המדינה ה.צ לבין עדותו.

חוסר ההתאמה בין עדותו של י.מ ביחס לנסיבות הכנת המטען לבין עדותו של ה.צ והשלכתה על הכוח הראייתי המסייע הלכאורי של עדותו של י.מ לעדותו של ה.צ כבר נשקלה בעת שניתנה החלטת המעצר, כפי הבא לידי ביטוי בהחלטת בית משפט זה (כב' השופט ב' שגיא) מיום 2.5.16 ובהחלטת בית המשפט בערר עליה. ואולם בטיעוניו בהליך זה שלפני אין המבקש מצביע על כל חידוש או שינוי בעניין זה.

אכן אפשר וקיים חוסר בהירות מסוים במיקום הדברים שמסר י.מ ביחס למעורבותו של המבקש בהעברת המטען על ציר הזמן וביחס למועדים הרלוונטיים לאישום השלישי, אולם בשלב דיוני ומקדמי זה של הבחינה הראייתית כבחינה לכאורית, אין בכך לגרוע מהפוטנציאל המסייע שניתן למצוא בעדותו של י.מ, גם לאחר שעדותו נשמעה במשפט. כידוע, בהקשר זה, כפי שאף נאמר על ידי בית המשפט העליון בבש"פ 4398/16, **"הסיוע לצורך שלב המעצר אינו חייב להגיע לרמה של סיוע הנדרש לצורך הרשעה, שכן הבדיקה היא לכאורית בלבד"** (בש"פ 6206/05 נאצר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.8.05)).

במסגרת האישום הרביעי מיוחסת למבקש מעורבות בניסיון התנקשות נוסף ברוזנשטיין ביום 11.12.03. על פי הנטען, שהה המבקש יחד עם הנאשם 11 בביתו של ה.צ. בזמן שזה הכין את המטען ובשלב מאוחר יותר מסר המבקש את המטען לידי של הנאשם 13 אשר הגיע לאספו בשליחותו של ש.כ. בשל תקלה הוחזר המטען ל- ה.צ. ולאחר שתוקן על ידי ה.צ. נמסר לנאשם 13 בנוכחות המבקש ו- י.מ. בהמשך הופעל המטען וגרם למותם של שלושה אזרחים ולפציעתם של רבים.

אף לעניין אישום זה נקבע זה מכבר כי התשתית הראייתית הלכאורית מבוססת על שילוב שבין עדויותיהם של שני עדי המדינה ה.צ. ו- י.מ. כמו כן נקבע כי תשתית ראייתית לכאורית זו מבוססת במידה הנדרשת את מעורבותו של המבקש בהעברת המטען הראשון (התקול) כפי המיוחס לו. אולם נקבע כי בעניין מעורבותו של המבקש בזמן העברת המטען השני (זה שהתפוצץ בסופו של יום) קיימת חולשה ראייתית, אך לא כזו שמשפיעה על סיכויי ההרשעה ועל עוצמתה של עילת המסוכנות. כמו כן נדחתה זה מכבר טענת המבקש לפיה לא ניתן לקשרו למטען השני תוך שנקבע כי די בראיות המבססות את מעורבותו בהעברת המטען הראשון כדי להקים סיכוי סביר להרשעתו במיוחס לו במסגרת האישום הרביעי.

כעת טוען המבקש כי מעדויותיהם של י.מ., ש.כ. ו- א.צ. עולה כי המבקש לא נכח במעמד העברת המטען הראשון (התקול) לאופנוען, וכי על כן עדויות אלה סותרות את עדותו של ה.צ. ואין יכולות להיחשב כראיות סיוע לה. איני מקבל עמדה זו. לאחר עיון בעדויותיהם של י.מ., ש.כ. ו- א.צ., לא מצאתי כי עדויות עדים אלה במשפט סותרות את עדותו של ה.צ. כפי הנטען. ואנמק: בעדותו של ש.כ. באשר לנטילת המטען על ידו באופן אישי יחד עם אחרים מתייחס הוא למטען השני ולא למטען הראשון, ואף אם ניתן להסיק מעדותו כי י.מ. לא נכח באותו מעמד לפי ששהה בחו"ל, הרי שאין בכך ללמד או להשליך על הראיות בדבר מעורבותו של המבקש בהעברת המטען הראשון. א.צ. מסר בעדותו כי במעמד העברת המטען הראשון לידי האופנוען נכחו בחצר ביתו אנשים נוספים ביניהם י.מ. אך לא ידע לנקוב בשמות של הנוספים. א.צ. שב על תשובתו זו גם כשנאמר לו כי י.מ. לא נכח בארץ שבוע או שבועיים לפני האירוע וכן מסר כי אינו זוכר מי מסר את המטען לידי האופנוען. על כן, אני סבור כי אין מקום לטענת המבקש לפיה עדויותיהם של ש.כ. ו- א.צ. סותרים את עדותו של ה.צ. וכי מתהווה "שינוי דרמטי" בתשתית הראייתית.

באשר לי.מ., הרי שזה קושר בעדותו את המבקש להעברת המטען לאופנוען, ואמנם אינו יכול למקם את אותו מעמד על ציר הזמן, או לקשרו לאישום הרביעי דווקא, אולם אין בכך להפחית מהפוטנציאל המסייע שיכול להימצא בעדות זו לצורך הרשעה ולפיכך אף למלא את דרישת הסיוע לעדותו של עד המדינה ה.צ. ושוב יש להזכיר פעם אחר פעם, אין מדובר בשקילת ראיות וקביעת עובדות על פי הראיות שבאו לפני בית המשפט שהרי מדובר בהליך של מעצר עד תום הליכים ולא בהליך שבתיק העיקרי. כמו כן, על מנת שבהליך שלפני, ייקבע כי יש לשחרר המבקש ממעצר משום כרסום בראיות, יש להראות כי מדובר במהפך ראייתי או כפי שנהוג לומר ש"הקערה התהפכה על פיה". ואין זה המצב לנוכח האמור לעיל.

ובהמשך לאמור לעיל, מתוך התשתית הראייתית הקיימת בשלב זה ובזירות המתחייבת אעיר כי אמנם שאלת מיקום העברת המטען הראשון לידי האופנוען על ציר הזמן ביחס לפלט יציאותיו וכניסותיו של י.מ. מן הארץ אינה ברורה דיה אולם אין בכך להפחית מעוצמתה של התשתית הראייתית הלכאורית כפי שנקבעה לגבי מעורבותו של המבקש במיוחס

לו במסגרת האישום הרביעי. טענת המבקש בהקשר זה מתייחסת למטען השני. על פי טענה זו העברת המטען השני נעשתה בזמן שהמבקש לא שהה בארץ ואולם זו מבוססת על השערות בדבר מיקום העברות שני המטענים מושא האישום הרביעי, על ציר הזמן ומכל מקום מתייחסת כאמור למטען השני כאשר כבר נקבע כי סיכוי סביר להרשעת המבקש במיוחס לו במסגרת האישום הרביעי נשען על תשתית ראייתית המבססת את מעורבותו בהעברת המטען הראשון.

המבקש טען אף כי קיים חוסר התאמה בין עדותו של ה.צ לבין עדותו של י.מ. בשאלת זהותו של מעביר המטען לידי האופנוען- האם המבקש- כדברי ה.צ או ה.צ- כדברי י.מ. איני סבור כי יש בכך להקים סתירה קריטית בין שתי העדויות עד כדי כרסום מהותי בתשתית הראייתית הלכאורית. י.מ. מאשר בעדותו את נוכחותו של המבקש באותו מעמד ודי בכך כדי למלא אחר דרישת הסיוע ברמה הלכאורית.

דומה כי לאור הדברים שפירטתי לעיל ראוי להעיר הערה כללית כי בשלב זה בו טרם נסתיימה פרשת התביעה וטרם נשמעה פרשת ההגנה, אין לשלול אפשרות כי ראייה מסייעת יכול שתימצא בתוך אלה. עם זאת וכפי שקבעתי לעיל הרי שעל פי הנדרש לשלב זה, יש בעדותו של עד המדינה י.מ, אף עם מגבלותיה, להוות ראיית סיוע לעדותו של עד המדינה ה.צ ביחס לאישום השלישי ולאישום הרביעי.

לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את הבקשה לעיון חוזר.

המזכירות תעביר החלטתי זו לצדדים.

ניתנה היום, ל' תשרי תשע"ט, 09 אוקטובר 2018, בהעדר
הצדדים.